

Моя симфонія відключень

Альона ЗАЯРНА, студентка II курсу факультету журналістики Київського столичного університету імені Бориса Грінченка

Комічно й страшно водночас спостерігати, наскільки «сучасне» суспільство є залежним від електроенергії. Відчуття, ніби досвід минулорічної зими, коли всі сповнені жаху, але не сповнені відчаю, сиділи в темряві й холоді, забулись. Десь ми розслабились, подумала я, дивлячись на метушню в перші дні [розладу](#) енергосистеми..

Всі раз-по-раз втуплюють погляд в екрани своїх гаджетів та прислухаються: ось-ось і станеться – вимкнуть світло. Ранкове сум'яття припиняється і суспільство починає шукати шляхи, як прожити труднощі нового дня. До звичного усім галасу столичних вулиць, додається справжня «генераторна канонада», яку сприймають з розумінням та смиренням.

Під час сесії з'явилась необхідність у пристанку зі стабільним світлом та інтернетом для себе самої. Тоді й угледіла цікаву тенденцію, де найшвидші – заповнюють кав'ярні та ресторани біля домівок, а відчайдухи, подібні мені, поспішають змінити локацію, в надії, що зможуть перегнати графіки відключень.

Протиснувшись поміж людей та їхніх сумок з ноутбуками, споглядаю за збільшенням кількості паперових книжок у пасажирів метро. Відсутність стабільного інтернету, вплив [Книжкового арсеналу](#) чи нестача зарядки в електронної книги – байдуже, що впливає на це, але тенденція хороша!)

«Отут посидіти можна!», – якомога тихіше намагається сказати подруга, аби не заважати іншим відвідувачам привокзального кафе. Ділові переговори, дзвінки, в яких ніхто нікого не чує через перебої зі зв'язком, серйозні чоловіки у костюмах і без, що з несамовитою швидкістю тиснуть на клавіші й набирають довжелезні коди, гучні історії з життя за сусіднім столиком – весь цей, на перший погляд, неконтрольований гам занурює всіх присутніх в унікальну атмосферу українського сьогодення. І лиш поодинокі зустрічі поглядом з тими, хто прийшов саме поїсти, моментами розривають цю часову петлю.

Вже не згадаю, скільки годин було проведено в тій незручній позі. Паніка, що світло вимкнуть і тут, прискорювала усю роботу. В якийсь момент страхи стали реальністю, і високо підвішені лампи замерехтіли над головами. Такого колективного й переляканого підняття очей догори я ще не бачила. Секунда – все навколо стихло, хвилина – почувлись звуки генератора й залу наповнило сяйвом усіх можливих світильників. Коли руки починали терпнути від напруги, а очі замилюватись від ультрафіолету, відволікалась на розмірену й майже беззвучну ходу охоронця, що дивився навколо строго-стомленим поглядом, й розмірковувала собі, чи він так само не пише десь свої згадки про те, що бачив?

Аж раптом, такий вже звичний, але не менш неприємний дзвінкит, й лица всіх присутніх поскривлялися у сумні гримаси – почалася повітряна тривога. Здалося, що я почула невдоволене зітхання кожного, хто був на відстані 10 метрів від мене. Без особливої паніки та в спокійному темпі люди купками почали виходити. Лише за декілька хвилин, шум активного життя спочатку перейшов на скрип заставляння за собою стільців, а в фіналі перетворився на суцільну тишу, яку розривав оглушливий стогін сирен.

Знову опинившись серед натовпу, що з блискавичною швидкістю, розвіявся по закладам, що нехтують тривоною. Звісно, я теж долучилася до такого злочину, аби це зараз розповісти. Час, проведений в новій локації, також не рахувала. Встигла пересидіти ще декілька тривог, де з кожним наступним повідомленням, люди лише мовчки нервувались, та своїх справ не

покидали. Крадькома споглядала за сонцем, яке ніби споріднилося з графіками відключень, й не залишало людям хоч трошки світла і тепла. Рішення їхати додому було прийнято, коли на екран ноутбуку вже дивитись не хотілось, а все пов'язане з роботою викликало нервові сіпання ока.

Тепер шлях до метро займав трошки більше часу, адже треба було увімкнути ліхтарик на телефоні. Знову метро, знову натовп, хтось не відривається від роботи, навіть у переповненому вагоні. Захоплююсь.

Дорога додому освітлена наполовину, та суму це зовсім не викликає, бо хтось з ліхтариком обов'язково тебе пережене й підсвітить. Проходячи повз багатоповерхівки, з приємним щемом порівнюю, які різноманітні вечори в кожного з нас: хтось згадав про стару гітару й бринькає знайомі мелодії, які стають достоянням перехожих, деś з сусідніх вікон лунають овації тим, хто на вулиці заспівав народні пісні, дзвінко й голосно хтось радіє, тому, що виграв у карти.

Лише за один день роботи поза домівкою, я усвідомила, що всі мої міркування щодо «неготовності» українців до нового блеауту виявились абсолютно безпідставними, а можливо й панічними, через постійний потік нагнітаючих новин. Так, у своєму темпі, але все з таким самим, а може й більшим запалом, суспільство продовжує жити, ловити й створювати неймовірні моменти, що зачаровують пересічних панікерів, як я. І хочеться висловити неймовірну вдячність та пошану тим, хто ділиться несамовитою жагою до життя і тим, хто віддає все, аби ми змогли вистояти і в таких умовах!